

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๑๒๕/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๖ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดชุมแพ

หมายเลขดำที่ ๙๕๒/๒๕๖๐

ระหว่าง { นางสาวอรชา แพงไทย โจทก์
สหกรณ์การเกษตรสตรีโนนสะอาด จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๑๕ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า เดิมจำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้ยืมเงินจากกรมส่งเสริมสหกรณ์ โดยมีโจทก์ และจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๕ ซึ่งเป็นคณะกรรมการของจำเลยที่ ๑ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัด จำเลยทั้งสิบห้าและโจทก์จึงถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ต่อมาศาลจังหวัดขอนแก่น มีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ แต่จำเลยทั้งสิบห้าและโจทก์ผิดนัดชำระหนี้ กรมส่งเสริมสหกรณ์ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์สินของโจทก์ออกขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ โจทก์จึงต้องชำระหนี้ให้แก่กรมส่งเสริมสหกรณ์ แล้วรับช่วงสิทธิมาฟ้องไล่เบี้ยเอาแก่จำเลยทั้งสิบห้า ขอให้บังคับจำเลยทั้งสิบห้าร่วมกันชำระหนี้ พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยทั้งสิบห้าขาดนัดยื่นคำให้การ

จำเลยที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ ยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์ วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภครหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค

ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ และ (๓) คดีแพ่งที่เกี่ยวพันกันกับคดีตาม (๑) โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้ยืมเงินจากกรมส่งเสริมสหกรณ์มีโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๕ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้กรมส่งเสริมสหกรณ์จึงยื่นฟ้องโจทก์กับจำเลยทั้งสิบห้าเป็นคดีผู้บริโภคที่ศาลจังหวัดขอนแก่น ซึ่งในคดีดังกล่าวไม่ได้มีการส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ จึงต้องถือว่ากรมส่งเสริมสหกรณ์อยู่ในฐานะผู้ประกอบการและจำเลยที่ ๑ อยู่ในฐานะผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ เมื่อศาลจังหวัดขอนแก่นมีคำพิพากษาตามยอมให้โจทก์กับจำเลยทั้งสิบห้าร่วมกันชำระหนี้ และโจทก์อ้างว่าได้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้แทนจำเลยที่ ๑ แล้วใช้สิทธิไล่เบี้ยฟ้องคดีนี้ โจทก์จึงอยู่ในฐานะผู้สืบสิทธิของเจ้าหนี้ในการใช้สิทธิเรียกร้องบังคับเอาแก่จำเลยที่ ๑ ตามสัญญากู้ยืมเงิน คดีนี้จึงเป็นคดีแพ่งระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) สำหรับจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๕ นั้นเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องไล่เบี้ยให้รับผิดชอบส่วนที่แต่ละคนเข้าผูกพันในฐานะผู้ค้ำประกันร่วมกันยอมเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวพันกันกับคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๓)

วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภค

